

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΣΟΥΡΠΡΙΖ

‘Ο κ. Ταγματάρχης, με μιὰ φούντα ξανθά μουστάκια στο πρόσωπο, είχε αναλάβει να φάει τὸ φαί. Ἐπειδὴ ὁμοσ ἔκεινο τὸ βράδυ εἶχανε διὰ προσκεκλημένους, ὁ κ. Ταγματάρχης θὰ ἔφαινε ἕνα «πιάτο» ἑξαιρετικὸ, ἐπιφυσασόμενος καὶ γιὰ κάποια «σουρπρίζ» στὸ τέλος τοῦ προγράμματος.

«Στὴν ἑρημία πού εἰμαστε, τίποτε τὸ ἑξαιρετικὸ δὲν μπορούσε νὰ βοηθῆ γιὰ νὰ φάμε. Κ’ ἡ τέχνη τοῦ κ. Ταγματάρχου, βέβαια, δὲν ἔφτανε σὲ τελειότερες μαγειρικῆς καὶ σὲ θαύματα γαστριμαργίας.

Παντοῦ ἀνάψαμε κηρα...

Ἐνα φτιχὸ καὶ ξερό κομμάτι μπακαλιάρου θὰ γινότανε πλακί. Ὁ κ. Ταγματάρχης ὁμοσ, γιὰ νὰ τὸ κάμη εὐφρωταϊκὸ...πλακί, ἔφριξε τὴν σταφίδα μέσα, τόσα μπαχαρικά καὶ δὲν ἔξω τι ἄλλα ἰδιαίτερα καὶ ἀπόκρυφα τῆς ἐκτάκτου ἐδεσματολογίας, ὥστε ὁ μπακαλιάρος ἀντί γιὰ πλακί ἐγίνετο... κομπόστα !...

Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ μπακαλιάρος ἦταν τέλος μετὰ τὰ ἀνάλογα κρεμμύδια του καὶ τὴν πιπεράτη σάλτσα του. Ὁ κ. Ταγματάρχης ἦταν

ἐνθουσιασμένος.

— Ἐγινε, μοῦ λέει θαῦμα ! Νὰ τρώῃ ἡ μάνα καὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς νὰ μὴ δίνῃ !... Μὰ δὲνε αὐτὸ ὅλο... Ποῦ νὰ δῆς καὶ τὸ «σουρπρίζ» στὸ τέλος.

Ἀφοῦ ὁ μπακαλιάρος ἐτοιμάστηκε, ἀρχίσαμε νὰ στρώνουμε καὶ τὸ τραπέζι. Ἀλλὰ τότε εἶδαμε ὅτι ὅλο μας τὸ νοικοκυριὸ ἦταν διὰ πιάτα, διὰ πληροῖνια καὶ διὰ φλυτζάνια τσαγιού.

- Καὶ τώρα ! Τί θὰ κάνουμε ; Μοῦ λέει ὁ Ταγματάρχης.
- Δὲν βαρύνεσαι, τοῦ λέω.
- Πῶς θὰ φάμε, μωρὲ παιδί μου ;
- Μά, ὑποθέτω, μετὰ... στόμα μας ! Μὲ τί θέλεις νὰ φάμε !...
- Δὲν ἔχουμε πιάτα ἀρκετὰ. Ποῦ θὰ βάλλουμε φαί, γιὰ τοὺς προσκεκλημένους ;

- Στὰ πιάτα.
- Καὶ τὸ δικὸ μας ;
- Στὰ... πιλῆνια !
- Δὲν ἔκανες καλὰ, μοῦ εἶπε, νὰ τοὺς προσκαλέσης. Θὰ γίνουμε ρεζίλι !...

Κ’ ἡ φούντα τῶν μουστακιῶν τοῦ ἀνατάρχηκε σὺν θάμνος πού τὸν ἔδρανε ἀνεμοσ...

Μολαταῦθα ὁ κ. Ταγματάρχης ἦταν ἀνθρώπος μετὰ καλὴ καρδιά, γενναῖος στὸν πόλεμο, ἀλλὰ πολὺ δειλὸς ἔμπροσθς στὶς κοινωνικῆς διατυπώσεις, τὶς ἔθιμοτικῆς, τὶς «εὐριζάντιουλες» ὅπως τὶς ἔλεγε ὁ ἴδιος.

— Ὁχ, ἀδερφέ, τοῦ εἶπα στὸ τέλος, ἐμεῖς δὲν τοὺς καλέσαμε γιὰ νὰ ἐπιδειχτοῦμε. Ἐπειτα ἔβρουμε κ’ αὐτοί, ὅτι δὲν ἐρχονται στὶς Βερσαλλίες. Φτάνει νὰ τοὺς δεχτοῦμε μ’ ἀγάπη καὶ καλὴ καρδιά καὶ νὰ περάσουμε λίγες ὥρες εὐχάριστες μαζί.

— Νὰ τοὺς δεχτοῦμε μ’ ἀγάπη καὶ νὰ τοὺς δώσουμε νὰ φάνε στὶς...χοῦφτες τοὺς ! Ἡ ἀφέλειά σου, φίλε μου, ὅρα δὲν ἔχει...

— Ἄκουσε ἐδῶ, τοῦ λέω, τοὺς δίνουμε ὁμοσ ἔχουμε. Διὸ πιάτα ἔχουμε, τοὺς τὰ παραχωροῦμε. Διὸ πληροῖνια, χάρισμά τοὺς...

- Ἐμεῖς ; Στὰ πιλῆνιά μας !
- Καὶ μεῖς στὸν τέντζερη θὰ φάμε ;
- Ὁχι, στὰ... φλυτζάνια τοῦ τσαγιού !

Μὲ κίτταξε, μὴ ἔξροντας ἀν ἔπρεπε νὰ θυμώσει ἢ νὰ γελᾷ. Τέλος βῆκε τῆ γνώμη μου πολὺ πρακτικῆ καὶ ὑπεχώρησε, ἀφοῦ... ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχε. Νύχτα ἦταν ἄλλωστε, καὶ κατοικημένο μέρος, ἐκεῖ κοντὰ δὲν ὑπῆρχε.

Σὲν ἤσθανε οἱ ἔξνοι μας καὶ καθίσαμε νὰ φάμε, ἐπὶ μὲ κ’ ἔβουα μιὰ βέργα, τὴν ἔκομα καὶ τὴ χρησιμοποιοῦσα γιὰ πηροῦν. Ὁ Ταγματάρχης ἔβγαλε ἕνα μολύβι ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ἔβουε κ’ αὐτός, τῶκαμε μιντερό κ’ ἄρχισε νὰ πηροῦντὴ τὸ φαί μ’ ἔκεινο.

Ὁ μπακαλιάρος πλακί—κομπόστα (!) ἦταν μὲν περιέργος, ἀλλὰ κ’ ἡ ὄρεξίς μας μεγάλη.

Στὶς παρατηρήσεις τῆς παρέας μας, πού ζητοῦσε τὴ συνταγὴ γιὰ νὰ φάσῃ κ’ αὐτὴ «μπακαλιάρο μαρμελάτα», τοὺς ἀπαντοῦσαμε ὅτι τὸ φαί μας εἶνε... «ἀλά μ-

Μπακαλιάρος ἀλά κομμαντάν !...

λιταίρ, φκασμένο «ἀλά κομμαντάν» καὶ ὅτι οσοβρίεται σὲ κύπελλα καὶ τρώεται μετὰ βυλαρίκια «ἀλά μπαταγιόν».

Τοὺς προσθέταμε δὲ ὅτι εἶνε σύνθετον φαγητὸν, φαγητὸν δηλαδὴ καί... γλύκισμα, ἀλοποικηθὲν ἔτσι, ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸν κανονισμὸν ἐν ὄρῃ ἐκστρατείας. Μποροῦσε μάλιστα νὰ ἦτανε συγχρόνως καὶ σούπα μαζὴ καὶ φρούτο, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ ἴδιο πιάτο νὰ ἦτανε ὀλόκληρο «Μενού» συμπτυχθὲν κατὰ τὴν νεωτέραν πολεμικὴν τέχνην, χάριν εὐκολίας καὶ ταχύτητος τῶν στρατιωτικῶν κινήσεων.

Ἄλλοι ἦσαν ἐνθουσιασμένοι κ’ ὅλοι ἤθελαν νὰ φιλήσουν τὸν Ταγματάρχην, παρακαλῶντας τον νὰ παρμερίσῃ λίγο τὰ μουστάκια του, γιὰ νὰ ἴδωθ τὸ... πρόσωπό του ! Τὰ μουστάκια ὁμοσ τοῦ κ. Ταγματάρχου, ἦσαν ὅσα καὶ ἀποφροσίσια, ὅπως ἡ ἱερὰ πέτρα τῆς Μέκκας. Πάντως ὁμοσ δεχόταν νὰ συχαρηθῆται καὶ εἶλεν στοὺς καλεσμένους :

— Στὸ τέλος τοῦ τραπεζιοῦ, θὰ σᾶς παρουσιάσω καὶ ἕνα σουρπρίζ. Μὰ τί σουρπρίζ ; Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε !...

Τί θὰ ἦταν τὸ «σουρπρίζ» αὐτὸ κ’ ἐγὼ δὲν ἔβουρα καλὰ—καλὰ. Τέλος ἀφοῦ ἀποφάγαμε εἶδα τὸν κ. Ταγματάρχην νὰ σηκώνεται, ν’ ἀνοίγῃ χαμογελώντας τὸ κιβώτιό του, καὶ νὰ βγάξῃ ἕνα κουτί, πού τὸ εἶχαν στείλει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, μετὰ τὴν σημεῖωσιν πὸς ἦσαν «μαντουλάτα» ἀπὸ τῆ Ζάκυνθο. Δὲν τᾶξε ἀνοίξει ἀμέσως, περμιμένοντας καμμιὰ ἐπίσημη ἡμέρα, ἢ καί τι τὸ ἔκτακτο καὶ ἔτσι τὸ κουτί ἀποφασίστηκε νὰ ἀνοιχθῆ τὴ νύχτα τοῦ συμποσίου μας.

— Νὰ καὶ τὸ σουρπρίζ ! Ἐξερώνησε ὁ κ. Ταγματάρχης, ἀστράφτοντας ἀπὸ χαρὰ, καθὼς ἀνοίγε τὸ κουτί.

Τὸ «σουρπρίζ» ὁμοσ, ἀντὶ νὰ εἶνε γὰ μᾶς, ἦταν γιὰ τὸν Ταγματάρχη !

Ἀντὶ γιὰ «μαντουλάτα», τὸ κουτί ἦταν γεμάτο... οσμωματοῦτα !...

Μόλις τ’ ἀνίχθηκε ὁ Ταγματάρχης ἀρρισε ἀπ’ τὸ θυμὸ του. Τὰ μουστάκια του φούντωσαν σὺν τῆς γάτας. Γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσω τοῦ εἶπα :

— Φέρετα νὰ φωταγωγήσω ὑμῆς τὴν καλύβα μας, γιὰ τὸ ἐπίσημο τῆς σημερινῆς ἐσπέρας καὶ τοῦ νέου «πιάτου», πού μᾶς ἐμαγειρέψατε !

Καὶ τὰ ἀνάψαμε παντοῦ, ἀπάνω, κάτω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, κ’ ἕνα φῶς ἀφθονο καὶ χαροποιὸ χύθηκε παντοῦ ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ, ὅταν τὸ φῶς κατήγγασε τὸ μωσοκότι ν’ ο τοαντήρι μας, ὅλοι ἀρχίσαν νὰ γελῶν, κιντίζοντας τὸν Ταγματάρχη. Τισυνέβαινε, διάβλε !

Νὰ παραμερίσῃ τῶν μουστακιῶν τοῦ τὶς λόχμες.

Τὰ ξανθὰ καὶ τουφεκτὸ μουστάκια του, τὰ μέχρι τῆς στιγμῆς χρυσίζοντα σὺν στάχια, ἦσαν τώρα μῶβ, σὺν διὸ μπουκέτα μενεξέδων...

- Τί συμβαίνει, βρεῖ ; μᾶς εἶπε ὁ Ταγματάρχης. Τί πάθατε ;
- Τὸ σουρπρίζ ! Τὸ σουρπρίζ, κῶδ Ταγματάρχα, πού μᾶς ὑπο-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΎ

— Καλέ μου φίλε, ελπε ο γιατρός μπαίνοντας στο σαλόνι όπου βρισκόταν ο Φρειδερίκος και σφιγγόντας του τα χέρια, τὸ τέλος τῆς πληυαίξε. Θὰ πεθάνῃ! Μὴν τὴν κάνετε λοιπόν νά πονήσῃ, νά ὑποφέρει, μὴν τὴν ἀνησυχείτε πειά...

Ὁ Φρειδερίκος ἀναστήναξε χωρὶς νά πῆ λέξι. Δὲν καταλάβαινε τί ἐννοοῦσε ὁ γιατρός μὲ τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ εἶπε. Κι' ὅταν ἔβρινε μόνος, κάθισε στὸν καναπέ τοῦ σαλονιοῦ ζητώνας μὲς στὸν πόνο τοῦ νά ἐξηγήσῃ αὐτὰ τὰ παρὰδοξα λόγια: «Μὴν τὴν κάνετε νά ὑποφέρει, μὴν τὴν ἀνησυχείτε πειά...» Ἀπὸ δὺ καὶ δύο χρόνια ποῦ ἔβρινε ὁ γάμος του μὲ τὴ Λουκία, ὄψῃξε γι' αὐτὴ ὁ πῶ τοῦ τρυφερός, ὁ καλύτερος ἀπ' τοὺς συζύγους, ὅπως κι' ἐκεῖνη, ἡ δυστυχῆς εἰτοιμοθάνατη ἦταν ἡ πῶ καλῆ, ἡ πῶ πιστὴ ἀπὸ τῆς γυναίκας. Τότε γιατί τοῦ μίλησε ἔτσι ὁ γιατρός; Τι ἤθελε νά πῆ μὲ τὰ παρὰδοξα ἐκεῖνα λόγια τοῦ;

Ὁ κρότος τῆς πόρτας ποῦ ἀνοίξε ἀξαρνα ἔκανε τὸ νέο νά σκιώτῃ, τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴν νάρκωση τῆς λύπης του. Τώρα ἦταν ὁ παπὰς ποῦ ἔβριναε ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς ἀρρωστης, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι. Κίτταξε τὸ Φρειδερίκο μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα, τοῦ ἔσφιξε τὰ δύο χέρια, ὅπως ἔκανε κι' ὁ γιατρός, καὶ τοῦ εἶπε μὲ παρὰκλητικὸ ὕφος:

— Τὴν συμφιλώσατε καὶ τὸ Θεό. Ὁ Θεὸς τὴν συγχώρησε!... Τώρα πρέπει νά τὴν συγχώρησατε καὶ εἰς. Μὴν τὴν κάνετε νά λυπᾶται. Θὰ πεθάνῃ!...

Ὁ Φρειδερίκος ἐννοοῦσε πάλι τὴν ἴδια ἀγωνία νά τοῦ σφιγγῇ τὴν καρδιά.

Γιατί ὁ παπὰς τοῦ εἶπε τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ; Δὲν μπορούσε νά κρατηθῇ πειά. Ἔστρεψε νά μᾶθῃ. Σηκώθηκε, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἀρρωστης.

Ἡ Λουκία ἦταν κάτασπρη μὲς στὸ λευκὸ τῆς κρεβάτι. Τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς σχημάτιζαν ἕνα φουστουέλι γύρω ἀπ' τὸ ὄραιο ἀκόμη πρόσωπό τῆς. Ἦταν ἀδύνατη, ζωομένη, σάν νά ἐκρίωνε, καὶ ἔμοιαζε, μὲς' ἰστίς δίπλες τῶν σεντονῶν, μ' ἕνα λουλουδάκι τοῦ χειμῶνα, χαμένο μὲς' στὸ χιόνι. Τὰ μάτια τῆς, γεμάτα ἀγωνία καὶ πόνο, γύριον φοβισμένα πρὸς τὸν Φρειδερίκο. Ὁ ἄνδρας τῆς βλέποντάς τὴν φοβισμένη παρανεύστηκε περισσότερο. Μὰ τί τῆς συνέβαινε λοιπόν; Γιατί φαινόταν ἔτσι τρομαγμένη; Γονάτιζε μῆρος στὸ κρεβάτι τῆς καὶ προσπαθώντας νά συγκρατηθῇ τὰ δάκρυά του, τὴν ῥώτησε μὲ συγγιμένη φωνή:

— Ὡ Λουκία, Λουκία, τί σοῦ εἶπαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ εἶσαι τόσο λυπημένη;

Ἐκεῖνη τὸν κίτταξε μὲ τὰ μεγάλα, φοβισμένα τῆς μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ τρεμάμενη:

— Ὁ γιατρός μὲ ἄφησε νά ἐννοήσω οὐ θὰ πεθάνω! Τὰ μάτια τοῦ Φρειδερίκου γέμισαν δάκρυα. Ἐκρυψε τότε τὸ πρόσωπό του σὰ χέρια του γιὰ νά μὴ τὸν δεῖ καὶ κλαίῃ. Χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά ἡ Λουκία μὲ τὰ μικρὰ, κρῶα δάχτυλά τῆς, ἔξακολουθῆσε μὲ πῶ ἀδύνατη ἀκούη φωνή, μὲ φωνὴ ὀβρυμένη:

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ γιατρός ποῦ μ' ἔλεπτε, ἀγαπημένε μου... Περισσότερο, μὲ σπάραξαν τὰ λόγια τοῦ παπᾶ. Μοῦ ὑπέδειξε τὴν ἐνοχὴ στίσι μου ἀπέναντί σου...

— Εἶνε τρελλός! φώναξε ὁ Φρειδερίκος, χωρὶς αὐτὴ τὴν φορὰ

οἰσθῆκε.

Καὶ τοῦ δόσαμε ἕνα καθρεφτάκι γιὰ νά γυαλισθῇ.

Τὶ εἶχε συμβῆ νομίζετε;

Τὸ μολυβάκι ποῦ ἔβρισε προηγουμένως γιὰ νά τὸ χρησιμοποιήσῃ ὡς κρηθροῖν ἦταν τῆς μελάνης, καὶ καθὼς τὸ μεταχειριζόταν τρώγοντας τὸν μπακαλλάρο, ἡ μελάνη ἀναλύθηκε καὶ τοῦ ἔβρασε ὀλο τὸ περὶ τὸ στόμα του δάσος!...

— Τὸ σουρπρίξ! Τὸ σουρπρίξ, κίε Ταγματάρχα!... Ἔσοχο!... Θεοῖ!... Μεγαλειόν!... Φωνάζαμε ὀλο.

Καὶ ἦταν πράγματι ἔσοχο καὶ πρωτοφανές.

Μιά γλυκεῖα καὶ νοσταλγικὴ μενεξελιά φθινοπωρινὴ ἔσπερα, ἐνόμιζε κανεὶς δι' ἀπλότῃσε ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς προσώπου τοῦ καλοῦ μου φίλου.

Ἦταν πρωτοφανές, εἶπαμε, ἀλλὰ καὶ... ἀνεἰτηλο!...

Μπουγάδι μᾶς ἐβδομάδος καὶ ἐντριβές μὲ παντός εἶδους στίγρια καὶ ὀδεῖα δὲν τὸ καθάρισαν... Ἔμεινε μῶβ κοντὰ ἕνα μῆνα σάν νάχε... πένθος!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

νὰ προσπαθῆσῃ νὰ κρῖνῃ τὰ δάκρυά του, σφιγγόντας τὸ ἀδύνατο σωματάκι τῆς στὴν ἀγκυλιά του. Καὶ συνέχισε:

— Μὴ τὸ λές αὐτό, ἀγάπη μου... Μ' ἀγαποῦσεσ ὀσο σ' ἀγαποῦσα, μὲ τὴν ἴδια ἀφοσίωσι... Μὲ σένα γνώωσι τὴν εὐτυχία!...

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς ἀρρωστης ἦσαν μᾶν ἔκφρασι τρώμου: Ἐνοῦσε τὰ χέρια τῆς, σάν νά ἤθελε νά προσεχηθῇ καὶ ψυθίρισε μὲ φωνὴ ποῦ τὴν διέκοπταν οἱ ῥόγγοι τοῦ θανάτου καὶ οἱ λυγμοὶ τοῦ πόνου:

— Ἡ τρυφερότης σου κάνει τίς τύψεις μου πῶ φρικτὲς καὶ τὴν ὀμολογία φοβερότερη. Καὶ ὀμως, πρέπει νά τὰ ὀμολογήσω ὀλο. Ὁ παπὰς μοῦδωζε τὴ συγχώρησι μ' αὐτὴ τὴ συμφωνία. Ἄκουσε, μικρὲ μου Φρειδερίκε, καλέ μου ἀντροῦλη... Σ' ἐπρόδοσα!...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς ὁ Φρειδερίκος ὀφθαλμῶσε ἀπὸ πόνο. Ἡ καρδιά του οἰσθῆκε, ἔβρινε χίλια κομμάτια. Ἐκρυψε στὰ σεντόνια τὸν προσώπο του κι' ἄρχισε νά κλαίῃ. Ἡ Λουκία, ἡ εἰτοιμοθάνατη Λουκία, τὸν κυττώσε μ' ἀγωνία. Λαχταροῦσε μ' ἀκούση τὴ φωνὴ του πρὶν ἐξυψήσῃ. Τέλος τοῦ ψυθίρισε:

— Φρειδερίκε, ἀγάπη μου, ἀπάντησέ μου, πῆς μου τίποτα... Ἄχ! μίλησε... Μίλησε μου... Θὰ πεθάνω ἀπαρηγόρητη ἂν δὲ μὲ συγχώρησῃς!

Ὁ Φρειδερίκος τοακισμένως ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ἐννοοῦσε νά φτερουγίζον στὸ πρόσωπό του τὰ μικρὰ δάχτυλά τῆς ἀρρωστης ποῦ ἔβριναε πειά τὴν κρηθρὰ τοῦ θανάτου...

Τότε πειά τὴ λυπηθῆκε. Ναί, ἔπρεπε νά τὴν συγχώρησῃ. Θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ παπᾶ: «Μὴν τὴν κάνετε νά πεθάνῃ!...» Κ' ἔνας ἀπέραντος οἰκτός ἀνέβρισε ἀπ' τὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς του. Μὲ τὰ δύο χέρια στὴν καρδιά, σάν νάθελε νά σταματήσῃ τὸ αἵμα τῆς πληγῆς του καὶ νά διατηρήσῃ ἔτσι ὀλο τὴν δραστηριότητά του, σκώθηκε σιγά-σιγά καὶ συγχέντρωσε ὀτι τοῦ ἀπέμενε ἀπὸ δύναμι καὶ καλωσύνη γιὰ νά πῆ ψέματα, καὶ νά πῆ ψέματα ἀλλὰ νά ψευσθῇ γλυκά, νά ψευσθῇ χαμογελάοντας γιὰ νά πεθάνῃ ἴσοχη ἡ μικρὴ τοῦ ἀρρωστῆ.

Ἐσκυψε ἐπάνω τῆς, κι' ἐνῶ ἡ καρδιά του σπαρῶριζον ἀπὸ τὸν πόνο, τῆς εἶπε γλυκά:

— Τὸ ἔβρισε, μικρούλια μου, καὶ τὸ ἔβρισε... Μὴ λυπάσαι... Ὅτι, ἔβρινε, ἔβρινε πειά... Σὲ συγχώρησα... ναί, ναί, τὸ ἔβρισε καὶ σὲ συγχώρῶ!...

Ἡ Λουκία τὸν κίτταξε κατάπληκτη. Τὸν πίστεψε. Καὶ τὸν προσώπο τῆς φωτιστῆκε ἀπὸ ἀγαλλίασι...

Ἔτσι κυττάζοντάς τον, ἐξυψήσε σιγά-σιγά σάν πουλάκι...

ΚΑΡ. ΦΟΛΕΎ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ὁ δοῦξ νιέ Κρουαλέν—ἀναφέρει ὁ Σαιν-Σιμόν στὰ «Ἀπομνημονεμάτα» του—ἦταν ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος, ἔξυπνος, τιμώτατος, γενναῖος, ἀλλὰ καὶ εὐγενικός μῆχρις ὑπερβολῆς.

Σὲ κάποια μάχη ἔβρινε νὰ συλλάβῃ αἰχμάλωτο ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος. Ὁ δοῦξ, θέλοντας νὰ περιποιηθῇ τὸν αἰχμάλωτο του, τὸν ἐφιλοθένησε στὸ «οἶτι» του—τὸ ὀποιόν, στὴν περίσσησιν αὐτὴ, ἦταν μὲ ἀθλία καλὴρῃ.

Ὅταν ἐνίχτωσε, τοῦ ἐπρότεινε νά μοιρασθῇ τὸ «κρηββάτι» του—ἀποτελομένω ἀπὸ...ἕνα μοναδικὸ στρώμα μαζῦ του. Ὁ αἰχμάλωτος, θέλοντας καὶ μὴ ἔδῃθε, ἀλλὰ, γιὰ νά μὴ καταχρασθῇ τῆς λεπτότητος τοῦ δουλκῆς, ἀποτραβήχθηκε ὀσο μπορούσε περισσότερο πρὸς τὴν ἀκρὴ τοῦ στρώματος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὀτι, γιὰ νά θέλῃ ὁ καθένας τους ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐγένεια νὰ κάμῃ ὀσο τὸ δυνατόν περισσότερο τόπο στὸν ἄλλον, κατέληξε νὰ κοιμηθῶν καὶ οἱ δύο τους... [ἐπᾶνω στὰ γυμὰ σάνδια τοῦ πατόματος!...

